

Zangeres Marva zingt dan al wel een poosje niet meer, van eind de jaren 1960 tot begin jaren 1980 was ze in Vlaanderen immens populair. Dat ze nog steeds graag gezien en beluisterd wordt, bleek in juni, toen Marva Mollet (zoals ze voluit heet), naar aanleiding van haar 65ste verjaardag uitgebreid werd gehuldigd in De Haan. Ze ontving er de oorkonde van de gemeente voor haar jarenlange zangcarrière.

Ilse Van Halst

'Leuk dat mijn liedjes nog steeds mensen beroeren'

MARVA MOLLET

OEMPALAPAPERO, Fiesta, Het liedje van de zee, Dans met mij de hele nacht... Deze liedjes staan gegrift in menig Vlaams geheugen. Voorwaar, ze slaan nog steeds aan. Jo Vally waagde zich aan Marva's hit *Herinneringen*, Vanessa Chinitor waande zich op een *Eiland in groen en blauw*. In 2006 was Marva zelf heel eventjes terug, toen Laura Lynn de top tien haalde met een cover van *Rode rozen in de sneeuw*, waarin ook originele opnames van Marva uit 1975 waren verwerkt.

Aan een comeback denkt de zangeres met de fluwelen stem echter niet. „Meteen na mijn besluit te stoppen met zingen stak heimwee naar de showbizwereld de kop op, maar aan een terugkeer dacht ik nooit. Nochtans werd ik meermaals gevraagd opnieuw te gaan zingen. Neen, dat hoofdstuk heb ik afgesloten. Wel sta ik er van te kijken dat mijn liedjes vandaag nog zo aanslaan. En ja, dat doet me deugd. Ik ben er best trots op.”

- Zingen was voor u bovenal een hobby, liet ik me vertellen.

Ik groeide op met muziek rondom me. Mijn grootvader was chef van de fanfare in De Haan, waar ik geboren en getogen ben. Hij gaf ook notenleer. Neen, dat viool. Muziek maken zat dus in de familie. Als dertienjarige werd ik lid van een klassiek koor; om later de overgang te maken naar het lichtere genre. Op mijn zeventiende nam ik deel aan *Tienerklanken*, zowat de *Tien om te zien* van vroeger. Daar werd ik 'ontdekt'.

Van thuis uit kreeg ik alle steun. Mijn ouders stonden achter mijn muziekcarrière, drukten me echter op het hart mijn verstand te gebruiken. In de showbiz zijn de verleidingen groot. Dankzij mijn opvoeding bleef ik met mijn beide voeten stevig op de grond.

Mensen plezier bezorgen door te doen wat ik graag deed, het was een luxe. Daar was ik me altijd goed bewust van. Succes hebben is leuk, maar het succes is altijd heel broos. Dat hield ik altijd in mijn achterhoofd.

Ik heb trouwens al heel vroeg zelf ervaren dat het snel kan omslaan. Mijn eerste plaatje *Geef me nog een kans* was in 1963 meteen een schot in de roos. Wekenlang stond het nummer één in de Vlaamse hitparade, maar nadien slabakte het een jaar of twee alvorens ik een nieuwe hit had. Ik ging in die dagen zelfs op zoek naar een andere platenfirma.

De showbiz is inderdaad een harde wereld. Je moet niet enkel knokken om er te komen, je moet ook vechten om aan de top te blijven. Echte vrienden heb je niet. Je collega's zijn misschien wel goede kennissen, maar het blijven concurrenten.

- Een van uw bekendste liedjes gaat over de zee. Schrijft u uw teksten zelf?

Neen, maar ik praatte wel veel met de tekstschrijvers en de mensen van de platenfirma, zodat ze wisten wat me bezighield, waar ik achter stond. Ik hield er immers niet van liedjes opgedrongen te krijgen, ik koos mijn teksten zelf. Niet dat het liedjes met een diepe boodschap moesten zijn, maar ze moesten toch wel inhoud hebben.

De zee betekent inderdaad veel voor me. Als kind wandelde ik on-eindig veel langs het water. Ik speelde eindeloos in het zand. Een tijdlang woonde ik in het binnenland, maar 's weekends keerde ik

steevast terug naar het water. De wind, de zee-lucht... Het is ontspannend en zuiverend. Hier kun je je longen openzetten, hier voel je voor honderd procent dat je leeft.

- Begin van de jaren 1980 zette u er een punt achter. Geen zin meer?

Het was mooi geweest. Als kind had ik altijd gehoopt dat ik de moed zou hebben te stoppen in mijn glorie-tijd. Bijna twintig jaar lang stond ik aan de top. In Vlaanderen kon ik niets meer bereiken.

Ik ben ontzettend dankbaar voor wat ik klaarspeelde als zangeres, maar ik ben ook moeder. Ik vond dat het tijd was om wat meer bij mijn gezin te zijn. Je mag niet onderschatten hoe veel een zangcarrière van je vraagt. Jij treedt altijd 's avonds of 's weekends op, steevast wanneer andere mensen vrij hebben.

Ook daarnaast komt er heel wat bij kijken: het studiowerk, het repeteren, het kiezen van de liedjes... Zelfs het plannen van je repertoire is belangrijk. (*Lacht*) Je kunt toch moeilijk in hartje zomer zingen over *Rode rozen in de sneeuw*. Bovendien presenteerde ik een aantal televisieprogramma's, en ook dat vergde heel wat voorbereiding.

Ten slotte was mijn zoon, mijn enig kind, toen vijftien. Geen makkelijke leeftijd, voorwaar. Moeder vergezellen naar optredens was niet langer een optie, zo'n liefje in z'n eentje thuis laten evenmin. Ook toen waren er al allerhande verleidingen voor tieners. Ik wilde mijn zoon beschermen. Beklaagd heb ik me dat nooit. Tot op vandaag hebben we een uitstekende band. Ik vind dat ik ook op dat vlak een overwinning heb geboekt. Net in die periode zetten mijn ouders, die een verlichtingszaak uitbaat-ten, een stapje terug. Ik zet hun werk voort, intussen samen met mijn zoon.

- Het privéleven van iedere nog maar een beetje Bekende Vlaming

wordt tegenwoordig gre-tig uitgesmeerd in de blaadjes. Anders dan toen?

Daar deed ik nooit aan mee. Ook al voel je je slecht, al heb je problemen, de buitenwereld heeft daar geen zaken mee. Je privéleven is te grabbel gooien is niets voor mij. Problemen - en wie heeft die niet - praat je uit. Praten helpt altijd. Daarvan ben ik vast overtuigd. Ik laat strubbelingen nooit aanmodderen tot ze uitgroeien tot onoverkomelijke problemen. Ik vat de koe bij de hoorns.

Ook waakte ik er steeds over goed voor de dag te komen, ook in slechte dagen. Als zan-

geres was ik dat aan mijn publiek verplicht. Zelfs vandaag, wanneer ik in een niet al te beste bui ontwaak, blik ik in de spiegel en verman ik mezelf. „Marva, hoe zie je er uit? Doe er iets aan meisje!”, beviel ik dan mezelf. Ook al is het verleidelijk me te nestelen in een knusse fauteuil, ik weet dat ik me dan uiteindelijk nog ellendiger zal voelen. Als ik mezelf dwing om me mooi te maken, voel ik me meteen al een stuk beter.

- Vandaag weten uw liedjes nog altijd heel wat mensen te beroeren. Hoe komt dat, denkt u zelf?

Dat had ik nooit kunnen bevroeden. Toen ik de micro aan de haak hing, meende ik dat het publiek me snel zou vergeten. Maar zelfs nu nog spreken mensen me aan op straat of knikken ze goeiedag, wanneer ze me herkennen. Vervelend? Helemaal niet. Ik groet altijd vriendelijk terug. Iemand goedendag zeggen kost niets, toch? Ik ben blij dat mensen vandaag nog altijd mijn liedjes weten te smaken. Blijkbaar zijn ze toch niet zo vergankelijk als ik dacht.

Over een opmerkelijke zangcarrière schreef Ronny Vandaele *Marva. Onvergetelijk*. Bestellen kunt u het boek tegen 15 euro (zonder verzendingskosten) bij de auteur zelf: Westdieplaan 2, 8420 De Haan, telefoon 050/42.92.33 en 0496/30.72.61, e-mail ronnyvandaele@pandora.be.

© Michel Vanneuville